

Budapest

Rökk Szilárd-uteza 27.

A KITARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel 24 korona.

Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a *Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál* 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kitartás« ezimű jótékonyági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminiszterium 48.314.900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: *benedekfalvi Dr. Luby Gyula* m. á. v. titkár és ügyész.

Igazgatók: *Kubik Béla* orsz. képviselő, *Dr. Békéssy Ferencz* m. á. v. ügyész.

Ilkey László székesfővárosi hiv. főnök, *Dr. Bankos Károly* m. á. v. f.

Nagy Józsa m. á. v. titkár, *Horváth István* mozdonyfőszereelő.

Az egyesület tagjait illető kedvezmények.

Az **A)** csoportbeli tagok, kik az első évben havi 2 koronát, azon túl pedig havi 5 koronát fizetnek, ezen csekély díjért a következő kedvezményekben részesülnek:

A tagsági jogosultság első évében:

a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona baleseti segélyben.

b) Baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeggel kárpótoltatik.

A második évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 500 korona halálzási segély fizetettik.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona halálzási segély fizetettik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A harmadik évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első és második évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 1000 korona halálzási segély adatik.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona fizetettik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A negyedik évtől kezdve:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első, második és harmadik évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 2000 korona halálzási segély fizetettik ki.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 500 korona fizetettik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, hetenkint, 6 héten át, 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A **B)** csoportba belépők, tehát azok, kik az első évben 2 koronát, a következő években pedig 2 korona 50 fillért fizetnek havonta, a fent elősorolt összes kedvezményeknek felét kapják.

Ezen kedvezményekben a tagok mindaddig részesülnek, amíg az egyesület tagjai maradnak; a balesetbiztosítás azonban a 60 éves életkor betöltése után megszűnik.

Azok, kik az egyesületbe való belépéskor már 45-ik életévüket elérték, a fent felsorolt kedvezményeknek csak felét kapják.

Aki 55-ik életévét elérte, az egyesületbe fel nem vételik.

Mindezekon felül úgy az **A)**, mint a **B)** csoportba tartozó tagoknak a következő kedvezményekre van igényük:

Peres és perenkívüli ügyekben csupán a készkiadások felszámítása mellett ügyvédi képviselőben részesülnek.

A »Kitartás« című hetenkint megjelenő lapot díjtalanul kapják.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

Segélyezések kimutatása.

Halálsegély.

48. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 2800 korona.

Ujabb segélyek:

581. sz. tagkönyvszám: Till Károlyné, a tag halála után 500 korona.

Balesetsegély.

48. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 6426 korona 66 fillér.

Betegsegély.

48. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 990 korona.

Ujabb segélyek:

562. sz. tagkönyvszám:	Prohászka Gyula, esztergályos, máv. gépgyárában, Budapest	60	korona.
418. »	» Mikes Ferencz, kocsirendező, Péczel	50	»
2679. »	» Csányi István, olajkiadó, Péczel	30	»
301. »	» Skvorac János, pályaoőr, Doberlin	30	»
357. »	» Papp György, pályaoőr, Déva	20	»
943. »	» Gödönyi Albert, pályaoőr, Zám	10	»
1118. »	» Bodó Jenő, szeszfőző, Kézdi-Vásárhely	20	»
1000. »	» Kanyicska Boldizsár, váltóőr, R.-Palota	20	»
720. »	» Prandl Györgyné, kapus neje, Budapest	50	»
880. »	» Grusz Ferencz, tart. állomási előljáró, Pozsony	20	»
1147. »	» Béczy Vincze, pályafelvigyázó, Ivanecz	60	»
626. »	» Maič Zivan, posta- és táv.-altiszt, Zimony	60	»
1553. »	» Penka József, oszt.-mérnökségi asztalos, Fiume	60	»
1809. »	» Klész Márton, pinczér, Budapest	30	»
995. »	» Tóth Mihály, kapus, Győr	30	»
1898. »	» Csabai István, fűtő, Budapest	10	»
69. »	» Weisz Ferencz, kalauz, Budapest,-Józsefváros	20	»
585. »	» Csehszombaty István, lakatos, máv. északi főmühely, Budapest	30	»

Tagjainkhoz.

Vettük az alábbi sorokat és közöljük őket szó szerint, amint az őszinte, keresetlen szív érzelmei a maguk közvetlenségében megnyilatkoztak:

Tekintetes Szerkesztőség!

Alulírott őszinte köszönetemet nyilvánítom a »Kitartás« kölesönösen segélyező-egyesületnek azon nemes tényeért, hogy boldogult férjemnek, Till Károlynak, a »Kitartás«-egyesület 581. sz. tagjának elhalálása folytán, nekem, mint írásbelileg bejelentett kedvezményezettjének, az alapszabályszerű halálzási segélyt, 500, azaz ötszáz koronát kifizette.

Különösen köszönetemet fejezem ki ügyemnek gyors lebonyolításáért, miáltal nyomasztó anyagi helyzetemben segítő kezekre találtam. Őszintén óhajtom, hogy bár minél többen ismernék meg ezen egyesület áldásos működését.

Budapest, 1900. december 15-én.

Előttünk:

*Huber Ferencz,
Simon József,*

*özv. Till Károlyné
szül. Nebel Katalin.*

*

Ehhez a levélhez, azt hisszük, nem kell kommentár. Ékesebben szól az minden magasztaló dicseretnél, jobban bizonyítja, mint bármilyen dicsekvés, hogy a »Kitartás« mindenütt ott, ahol a tagok igazi érdekeiről van szó, nem habozik, nem kése delmeskedik, hanem siet a segélylyel, enyhíti a bánatot, a szenvedéseket. Vajha a sors minél kevesebb hitvestársat tenne özvegygyé! És vajha minden hitvestárs, akit ez a sulyos csapás ér, özv. Till Károlyné urnóval együtt áldhatná a mi jótékony intézetünket! . . .

Kis Jézuska.

Minden szem, amelynek sugárzásából nem halt még ki az áhitat fénye, Feléd fordul ma.

Minden ajk, amely nem feledte még el az imádságot, Téged dicsőít ma.

Minden szív, melyben nem szűnt még meg a szeretet melege, Hozzad foháskodik ma.

Feléd néz, Téged dicsőít, Hozzad foháskodik — mert Te vagy az Örök Szeretet, amely nélkül a gyarló ember meg nem élhet, valamint hogy meg nem élhet a virág napfény nélkül.

Eljövél, hogy megszabadíts a gonosztól. Keresztre feszítettél, hogy véreddel pecsételd meg a szeretet tanát.

És — elvégeztetett. . . .

Milliók jöttek, milliók mentek. A szeretet tana megmaradt.

Milliók jönnek, milliók mennek. A szeretet tana maradni fog; maradni fog addig, amíg az égen világít a nap, ragyognak a csillagok, amíg a földön lesznek emberek.

Maradni fog, mert ez a szeretet a Te örököd. Te hagytad azt reánk, mint legdrágább, legbecsebb kincset. Érezzük mi ezt mindenkoron, de legjobban akkor, amikor elkövetkezik a Te születésednek évfordulója, szent Karácsony este. Akkor ez a szeretet százszoros fényvel ragyogja be ezt a mi világunkat, százszoros melegséggel tölti meg szíveinket.

És amidőn lelki szemeinkkel Feléd fordulunk, ott látjuk ragyogni mesés fényességben a napkeleti bölcsek vezércsillagát, ott halljuk zengeni a mennyei szeráfok halk danáját, amint téged dicsőítenek:

Hozsánna, hozsánna!

Lelkeinkbe a nyugalom érzése vonul, kezünk imára kulcsolódik, szemünkbe könny szökell, ahogy utánuk rebegjük:

Hozsánna! Megszületett a kis Jézuska. Hozsánna! . . .

És áldás van minden jó kívánságon, melyet a kezek ma kiosztanak. Áldás, mely maradandó, mert a Te öröködből fakad.

Oh engedd, édes kis Jézuska, hogy ez a nagy fényesség bevilágítsa még azokat a zugokat is, ahol csak fagy, csak dermesztő hideg tanyázik állandóan. A szegény ember kunyhójába, a nyomoruság hajlékába. Engedd, hogy minden könny, amely ma este a szeretet nyomán fakad fel a szívekből, áldássá váljék azok számára, akik ezen a szent estén nélkülöznek, fájnak. Engedd, hogy minden boldog kebel juttasson ebből a maga nagy kincséből annak is, aki boldogtalan. Hogy ne legyen a te születésed napján szükkölgő, ne legyen szenvedő egy sem, aki hiszen Tebenned, hiszen a szeretet tanában.

Te mondád: »Boldogok a szegények, mert övék a mennyeknek országa.« Mulékony földi pályafutásuk nyomorát enyhítsd azzal, hogy legalább ezen az egy napon fordítsd feléjük a jótékonyság gyümölcsefáját úgy megterhelten, hogy ne távozzék alóla egy sem éhesen.

Megtanítottál bennünket szeretni. Taníts meg bennünket adakozni is. Hogy minden teremtményed érezze, minden teremtményed áhitattal zengje:

Hozsánna! Megszületett a kis Jézuska.

Picsinykém imádsága.

*Jézuskám, Tehozzád
Száll keblem fohásza;
Ajkam Téged imád,
Néked legyen hála.*

*Im, eljövél hozzám,
Szeretet Istene.
Áldásod szórja rám —
Anyám keze, szeme.*

*Áldd meg édes Jézus
Százszorta e kezet;
Ne engedd, hogy borús
Nap érje e szemet.*

*Áldd meg apácskámat,
Az én mindenemet;
Karácsony-fácskámat,
Az én kis kincsemet.*

*Kis gyertyáim lángját
Dicsfényed övezze.
Kis ajkam imáját
Égi szemed nézze.*

*Ne hagyj el bennünket,
Tebenned bizókat.
Órizd lépteinket
És áldd meg a jókat.*

Temesváry Alajos.

Karácsonyi ajándékok.

Nem hiába, hogy az igaz, a tiszta szeretet ünnepe Karácsonyest, de nincs más napja az esztendőnek, amelyet olyan örömteljes várakozással óhajt kicsiny és nagy, mint ezt. Hetekkel előbb töpreng mindenki, hol és hogyan leshesse el szeretteinek titkos óhajtásait, hetekkel előbb töpreng azon, miféle örömteljes meglepetéseket készítsen azok számára.

Mert a választás nehéz. Nehezebb, semmint az ember az első pillanatra gondolná. A helyes arányt eltalálni, hogy a szív óhajai is teljesüljenek s az öröm mindenféle meglegyen, de a módhoz képest az eszközök is megtaláltassanak hozzá, nem csekély feladat. A szív sohasem hajlandóbb a zsebek kifosztogatására, hogy ezzel másoknak boldogságot okozzon, mint éppen karácsony estéjén. Ilyenkor, csak hogy a maga vágyát kielégíthesse, még arra is hajlandó, hogy a holnapot elfeledtesse az emberrel, a holnapután és annak a szükségleteit. Ilyenkor előkerülnek még azok a rejtett garaskák is, melyeket az anya nehéz nélkülözések árán vont meg önönmagától

egy egész esztendőn által, csak hogy egy estén át boldognak, megelégedettnek lássa a kemény munkában kifáradt családfőt, gyermekeinek az atyját. Előkerülnek azok a krajczárkák, melyeket a kis gyermekek egy egész esztendő tartama alatt, nagy ritka alkalmakkor ugyan, de annál nagyobb örömmel, összeszedettek, megtakarítottak, hogy azután egy estén ártatlan lelkeiktől kitelhető büszkeséggel nyujthassák át ők is szülőiknek a maguk ajándékait. Ilyenkor tudja és érzi minden családapa igazán, hogy milyen nemes, milyen magasztos az ő hivatása és hogy milyen végtelenül édes az a jutalom, amely néki mindezért kijár.

Valóban, ha van szép, ha van magasztos ünnepe a világnak, az emberiségnek, akkor a karácsonyesti ünnep az első helyet foglalja el e tekintetben. Mert ez a legtisztább szeretet, a legőszintébb öröm, az igazi boldogság ünnepe. Ahol félre kell állania az egyéni önzésnek, félre az irigységnek és más egyéb sötét szenvedelmeknek, mert ezek hatalmas annak az estének melegségénél megtörik. Megtörik a fényes paloták márványfalai között ép úgy, mint a szegénység sárfalu kunyhójában s az ékköves selyemköntös alatt ép úgy, mint a durva darócnak rongyai alatt.

És ez jól van így nagyon. Jól van, hogy akad egy ünnepe az esztendőnek, amely ünnep eszébe juttatja szegénynek, gazdagnak egyaránt, hogy a mi ezen a világon létezik, az nem önmagáért van. Mert semmi sincsen a teremtsében, a mi önmagáért volna. Legkevésebbé az ember, akinek azért adott az örök Alkotó életet és testet, akibe azért ojtotta a lelket, hogy munkálkodjon, küzdjön és teljesítse azt a feladatot, amely ebben a nagy embercsaládban neki osztályrészül megszabva lett.

A szent Karácsony estéje mutatja meg kinek-kinek, hogy hol van az ő feladata, és mi az ő feladata ebben az életben. Itt és ekkor látja ő, hogy kiért kell munkálkodni, kiért kell küzdenie, ha méltó akar maradni az ő emberi hivatásához. Itt és ekkor látja maga körül azokat, akik legközelebb vannak szívéhez, akiket legjobban szeret. És ekkor érzi, ahogy az ő boldogságukat látja, hogy munkálkodásáért, hogy küzdéseért megvan a jutalom ezen a földön. De nem csupán azt fogja ő látni. Mert az ő szeretete, az ő gondossága előbbre viszi a tekintetét, tovább bele az élet folyásába. És amit ekkor lát, az nem hagyja nyugton az elméjét, nem hagyja nyugton a szívét. Mert akiket ő szeret, azokat nemcsak ma akarja boldognak látni, megelégedetteknek tudni. Azokról ő mindig ezt szeretné feltételezni: Ahogy azonban bepillantott a jövőbe,

egymás után tünedeznek fel előtte a komor, a vészes felhők. És ahogy zajtalanul, hangtalanul vonulnak el lelki szemei előtt, szive meg-megremeg a láttukra. . . .

Itt jön mindjárt az első. . . . A kicsiny lakásnak egyszerű ágyán mozdulatlanul fekszik egy férfi. Teste aszott, halavány; sápadt arcából nehéz kór mered a szemlélőre, mélyen beesett szemei kialvó fényvel nézik a szoba kormos gerendáit. Az ágy végénél négy apró gyermek a hideg kályha köré bujt össze és ott dideregnek, fogvaczogva, kék ajkakkal harapdálván a fagytól pirosra festett ujjukat. Egyiknek-másiknak köny folyt le az arcán; ahogy odafagyott, még most is tisztán meglátszik. Most egy sápadt, beteges kinézésű asszony nyit be a szobába. A gyermekek feléje fordítják szemeiket, de ahogy anyjuk kétségbeesett arcát látják, még jobban összebujnak, még jobban dideregnek. Az asszony egy pohárka vízzel lép oda az ágyhoz — az egyetlen orvossággal, amely még van a háznál. De a beteg már nem nyul többé utána. Szemeinek fénye egészen megtört s csak lelke nézi a magasból, hogy kinlódna, mily kimondhatatlanul szenvednek odalent azok, akik mindene voltak néki a földi életben. Csak lelke nézi és szenved velük együtt, mert már késő a segítség. . . .

Egy másik kép. . . . Az apát, aki jó kedvvel, friss kedélyvel és telve erővel, egészséggel hagyta el reggel a családját, néhány óra elmúltával véresen, haldokolva hozzák vissza az övéi körébe. A csapás oly váratlanul, oly rettentő hirtelenséggel sujtja a hitvest, hogy ez az észvesztő kétségbeesés határtalan kinjában közel van az örüléshez. Elméje megtagadja a szolgálatot, teste megtörik és rövid idő múltán a nagy városi nyomornak vészes tanyáit négy rongyos árva csatangolja végig. . . .

Üzi, hajtja el lelki szemei elől ezeket a rémképeket. Azok nem tágitanak. Ujból és újból eléje állanak, és — ami fokozza rémes voltukat — mindig magára ismer abban a haldokló, abban a véres alakban; feleségére abban a beteg, örült asszonyban; gyermekeire, a maga négy édes csemetéjére azokban a didergő, nyomorgó árvákban. . . . Nem állhatja meg, hogy a karácsonyfa gyertyáinak kisugárzó melegénél ismét és ismét karjai közé ne szorítsa ezt az ő édes kis világát, ezt az ő mindenségét, szeretettel, gondossággal, mintha ismeretlen veszélyektől akarná őket megóvni.

— Igen, igen, megóvjak benneteket — mormogja magában. — Mert eszébe jut, hogy nem elég, ha a jelennek pillanatai gondtalanok, örömteljesek; nem elég, ha megnyugszik

abban a tudatban, hogy a sors kivételt fog tenni ő vele, kivételt az ő családjával. Nem elég, ha csak olyan és akkora kenyérdarabot biztosít a maga szerettei számára, amelylyel mától holnapig eltengődhetnek együttesen. . . . Ki tudja, mi lesz holnapután? Ki tudja, a sors mit rendelt az ő számára már a következő órában? Ki tudja, mit rejt méhében a jövő, mit szánt önekik a gondviselés? És ha majd az örök bíró ítélőszéke előtt áll és az kérdőre vonja őt, megtett-e mindent a hátrahagyottak érdekében, amit megtennie lehetett és kellett, mielőtt a földi siralomvölgyből végképen elköltözött, — vajjon mit fog reá felelni?

Mind nehéz kérdések ezek. És mind nagyon megfontolandók. Kivált az olyan magunkfajta embernél, aki sem vagyont nem testálhat az övéinek, sem évjáradékokkal nem biztosíthatja őket a jövő esélyei ellen. A karácsonyeste pedig kiváltképpen alkalmas az ilyen kérdéseknek megfontolására és megbeszélésére. Szívünk annyira telve van szeretettel, hogy övéinket boldogokká *kell* ilyenkor tennünk. Ez a tulajdonképeni varázsa van ennek az estének, ez teszi az ő jelentőségét oly nagygyá. Hát gondoljunk ebben a mi szeretetünkben továbbra is. Gondoljunk a holnaputánra, a jövőre; gondoljunk a sors rejtelmes képeire. És ne álljunk meg amellet, hogy megelégedetteknek látjuk ma este magunk mellett szerető hitvesünket, örömtől zajongó gyermekeinket. Nem. Tegyük a jövőért is valamit. Mert nem tudhatjuk, hogy ez a hitves nem lesz-e már holnap bánatos özvegygyé, ezek a vig gyermekek nem lesznek-e már holnap elhagyott árvákká. Oly kötelességet teljesítünk ezzel, amelynél szebbet és szentebbet a gondviselés nem is bízhatott volna reánk. Azt sem mondhatjuk, hogy viszonyaink nem engedik ezt meg. Dehogy nem. Az a néhány fillér naponta, mely erre a célra szüséges lesz, nem ront és nem javít a rendes életünkön. De ha összerakjuk őket, a család jövőjének biztosítására fordítjuk, akkor egy vagyont képviselnek azok, szörnyü romlásnak, nyomornak, kétségbeesésnek az elhárítói lesznek, és azok a sötét képek, melyeket a jövő rajzolt oly komor színekkel még az imént elibénk, azok el fognak tűnni, mint a denevérek a napvilág elől.

Karácsonyesténken pedig százszorta fényesebben látjuk majd ragyogni a kis gyertyák világát, százszorta fényesebben csillogni szereteteink szemeiben az öröm könyeit.

Gondoljunk a jövőre; gondoskodjunk családunk anyagi biztosításáról s ez lesz a mi legszebb karácsonyi ajándékunk.

Őszi hangulatok.

*Elbolyongok az erdőben bánatomban,
Ágon, bokron szomoruság, fájdalom van;
Az engézet ölelése minden pelyhen:
Nehogy a természet tőle is beteljen.*

*Lassan emelkedik a köd szemfedőnek.
Alatta hány letört reményt tovább szőnek!
Amit birtunk, vártuk, hogy magát kinőjje,
S mennyi reménységnek lett a temetője!*

*Szomoruan sutlog az ág, levelellen,
Elgondolom egymagamban, mivé lettem!
És amint nagy gondjaimmal elbolyongok,
Rám borulnak, megölelnek hervadt lombok.*

Turtsányi Vilmos.

Valami Khináról.

II.

(L.) Lapunk mult heti számában foglalt ígértünkhez képest, ezuttal a khinaiak szokásairól és életmódjáról fogunk egyet-mást elmondani, a mennyire azt a tér szüke megengedi.

Köztudomásu dolog, hogy Khinában mindent ellenkezőleg tesznek, mint nálunk.

A gyász színe náluk nem a fekete, hanem a fehér; az orvost nem akkor fizetik, ha beteg van háznál, hanem akkor, ha egészségesek.

A városok utcái szűkek és piszkosak, legtöbb helyen a város kellő közepén van a temető.

Pekingben azonban már széles utcákat is találunk, pompás, fényes boltokkal. A falak az árúk magasztalását tartalmazó felirásokkal vannak tele, a boltajtó felett pedig mulatságos felirások esalogatják a vevőket: így igen gyakori felirások: »Egyedüli becsületes ház!« »Övakodjék az átellenben levő boltba belépni« stb.

Ezek szerint az üzleti szellem egész amerikai módra ki van fejlődve náluk s a tisztességtelen verseny — mely ellen nálunk ép most szigorú rendszabályok alkotásán tanácskoznak — Khinában ismeretlen fogalom.

A városokban sok fürdő van, de azért a lakosság nem valami nagy barátja a víznek, megelégszenek azzal, hogy egy vízbe mártott törülkövel végig dörzsölik testüket.

Bizony reájok is lehetne alkalmazni azon adomát, a midőn a férj s feleség azon tanakodtak, hogy miféle ajándékot vegyenek a gyermekeknek husvóra s az asszony végre is ezzel döntötte el a kérdést: »Tudod mit lelkem, engedjük el nekik a mosakodást, nekünk nem kerül semmibe se, s nekik örömet okozunk vele!«

Egyébiránt a khinai alig ösmeri a szemérmert: a nők nyitott ablaknál öltözködnek vagy mosakodnak, sőt fürödnek is, anélkül, hogy e mellett tulságosan erkölcsstelenek lennének.

A szerelmi házasságok ugyszólván ösmeretlenek náluk, a szülők már kicsiny korukban egymásnak szánják a párokat s ez elhatározás ellen nincsen apelláta.

Ennek daczára a hitvesi hűség igen gyakori náluk, s a mostani háboruban is igen sok megható

példájával találkoztunk. Ugyanis az európai sereg által elfoglalt városokban lakó férjes asszonyok öngyilkosok lettek, csakhogy a hódító katonák kezeibe ne kerüljenek.

A többnejűség megvan ugyan engedve, de ezt a fényűzést csak a gazdagok engedik meg maguknak. Törvényesnek azután csak az első feleség van elősmerve, a többiek — bárha szintén élvezik vagy tűrni kénytelenek a férfi kegyeit — inkább szolgálat tevő személyek s a törvényes feleség parancsának engedelmeskedni tartoznak.

A válás igen könnyű s egyáltalában nincsen formalitásokhoz kötve, mert a házasságot közönséges polgári szerződésnek tekintik s a nőt, mint más vagyont pénzben értékelik.

Szegény ember 40—50, a vagyonosabb 5—600 koronáért szerez magának feleséget.

A Khinába érkező idegenek, ha csak pár hónapig maradnak is ottan, ott tartózkodásuk idejére megházasodnak. Ez által némi tekintélyt szereznek maguknak a hatóságok előtt is, és így megkönnyítik üzleteik lebonyolítását is.

A khinai konyhának — bár érdemtelenül — igen rossz híre van. Sokan azon tévhitben élnek, hogy a khinai varangyokkal, hernyókkal, férgekkel és gilisztával táplálkozik.

Ez azonban nem felel meg a valóságnak, meg-
esik, hogy a nép legsalsóbb osztálya inségből az ilyen eledeleket sem veti meg, de a középosztály, beleértve az iparosokat is, igen jól táplálkozik s izletesen készült eledel-ekkel él.

Igen jól készítik a különféle husételeket s az étlapon 8—10 főétel mellett kétszer annyi mellék-
étel foglal helyet.

Az étkezéshez kést, villát, kanalat nem használ-
nálak, hanem apró pálczikákkal esznek s ennélfogva mindenféle husétel, sőt még a gyümölcsök is igen apró darabokra vagdalva kerülnek az asz-
talra.

Nagyon természetes, hogy a rizskása viszi a főszerepet, mert ezt — bár különféle formában — csaknem minden étel mellett feltaláljuk.

Egyik kedvencz, de felette drága ételük a fecskéfészek, zsirban főtt átlátszó galambtojással körítve és híg lére eresztve.

Egyik nevezetesebb és magasabb konyha-mű-
vészetet igénylő ételük a *mao-jao*, mely marhahus, szárnyas, bárány és sertéshus vegyületekből áll s hasonlít a magyar szakácskönyvekben ismertetett »Luby-sült«-hez.

Vizet alig isznak s szomjukat teával oltják, ebédközben pedig folyton melegített pálinkát isznak, a mely legtöbbször rizsből, gabonából és czirok-
ból készül s különböző színekre van festve és igen gyakran cukornáddal édesítve.

A khinai igen szeret társaságban étkezni, már csak azért is, hogy többféle eledelhez olcsó áron juthasson.

A munkások öten-hatan jelennek meg csajkáikkal felszerelve a vendéglőben s egyik húst, másik halat, a harmadik erjesztett babot stb. vásárol s félrevonulva közösen költik el ebédjüket.

Az életmód nem mondható drágának, természetesen legolcsóbb a tea, egy csésze alig kerül 1 krba.

A bárányhus 12 krba, a marhahus 16 krba, a szárnyas 30 krba kerül különként.

Mint általában a félművelt népeknél, Khinában is a hivatalnokok serege szipolyozza ki a népet. A

mandarinok óriás vagyont harácsolnak össze s kivétel nélkül megvesztegettetik magukat.

Khinában csak pénzért mérik az igazságot, a bíró teljesen ki van szolgáltatva a főbíró önkényének, valóságos adófizetője feljebbvalóinak s igen jól tudja, hogy állása, sőt élete is csak valamelyik feljebbvalójának szeszélyétől függ, mi sem természetesebb tehát, hogy minden alkalmat felhasznál a nép kizsárolására s a szó teljes értelmében együtt lop a tolvajokkal. Képünket, mely egy ilyen urnak mesésen pazar berendezésű házat mutatja be, legközelebb fogjuk csak hozni. A jelen számból helyszűke miatt maradt ki.

A büntetéseket hajmeresztő kegyetlenséggel hajtják végre, nem elégszenek meg az egyszerű lefejezéssel, hanem rozsdás szerszámaikkal lefűrészelik a szerencsétleneknek fejét.

De még ezeknél is rosszabbul járnak gyakran a börtönbüntetésre ítélték, mert a rabokat nem élelmezik s ha a szomszédok meg nem könyörülnek néha rajtok, éhen vesznek el a börtönben.

Egyébiránt a hivatalnokok, bírák üldözésének mindenki ki van téve, igen gyakran megrendelt feljelentések alapján gyanuba kevernek egy gazdag embert, hogy egy pár óra alatt halálra ítélve, vagyona felett megosztozhassanak. Elszomorítóbb és szegényteljesebb igazságszolgáltatást képzelni sem lehet.

A magasabb rangu hivatalnokok soha sem mennek ki házukból megfelelő kíséret nélkül.

Ez a kíséret természetesen a rang szerint változik.

Egy intendáns, vagy a mi fogaimaink szerint főszolgabíró, kísérete a következőkből áll:

A menet élén két szolga halad veres csipkével diszitett kék zászlókkal, melyeken a következő felírás olvasható: »Pusztuljatok az utamból.«

Ezek után két dobos következik, kik szerszámaikkal éktelen lármát ütnek.

Vállaikról sárga zászlók lengedeznek: »Üsd a dobot!« felirással.

Ezeket 6 tarka-barka egyén követi, kik felírásokkal ellátott táblákat czipelnek. Az első két tábla »A császár hivatalnoka« felírást viseli, a többiek pedig a kerület és a hivatalnok nevével vannak ellátva.

Azután ismét két veres ruhába bujtatott ember következik, magasan tartott zászlóikon a »repülő tigris« látható.

Négy kék ruhás követi ezeket, hosszu rudakon függő zöld színű táblákkal, melyeken aranyozott felírások vannak.

Ezeket követik a kard és lándzsával felfegyverzett katonák és a muskétások.

Négy szolga veres és fekete színekből összeállított hegyes kalapokkal.

Végül az óriás veres napernyő, melynek nagysága a hivatalnok rangja szerint változik.

A menetet a gyaloghintó zárja be, a melyen maga az intendáns terpeszkedik. E gyaloghintót vállaikon nyugvó rudakon a lihegő szolgák czipelik, kiknek száma ugyancsak a rang szerint változik. (A császár gyaloghintóját 28 ember viszi.)

Végül következnek az *ostorosok*, kik korbács-
ütésekkel nógatják haladásra a hintóba fogott szerencsétlen páriákat.

E rövid leírásból is meggyőződhetünk arról, hogy — bárha nálunk is van elég panaszra ok, — mégis csak legjobb *itthon!*

Piros világ az ablakban.

Irta: Temesváry Alajos.

A pusztá álmra készül. Hosszu téli álmra. A tarlók, az őszi szántások, a kopott, sovány legelők, a még kopottabb, még soványabb buczkák sárgászöld színe csupa fakó már, csupa szürkességbe vész belé. A ritkás akácok, itt-amott a mesgyék mentén, a szétszört tanyaházak körül, elhullajtották a lombjukat, s fázékonyan nyújtogatják lompos ágaikat a hideg verőfénybe. Közelebb-távolabb, kicsiny fehér foltok: a tanyaházak falai. Közbe-közbe kisebb és még kisebb pontok; a kívül bogarászó marhák, az egerésző komondorok. A nap sárga tányérja, ahogy lejjebb-lejjebb száll a majsai buczkák fölé, maga is sajnálja már a meleget ettől a halódó tájéktól. Sugarai fénylenek, csilognak ugyan, de olyan bágyadtan teszik ezt, olyan hidegséggel, hogy szinte fázós lesz láttukra az ember.

Élet csak ott mutatkozik valamelyest, annak a nagy ménkü országutjának a tájékán, amit holmi jött-ment idegen népek, taliánok, francziák, németek, csehek — az Isten bűnül ne vegye ezt a származásukat — huztak végig tavaly a nagy alföldségen. Le-le-le, egészen Szögedéig. Avagy tán még továbbat is. Annak a hegyibe hosszú vasdorongokat tettek, szép sorjába, oszt' most azon jártatják föl-alá az ördög szekerét. Nagy csudálatjára, de meg nagy haragjára is a tanyázó, a pusztázó embernek. Mert hogy mi hasznát lássa a szegény ember az olyan országutjának, amelyikre a maga böcsületes székéréjével sem rugtathat föl, ha nagy a latyak a dülő utakon? Meg hogy mi hasznát? Hát azt a hasznát, hogy az az Isten átka még azt a kis fuvart is elszedi a szegény embertől, amelyik úgy hébe-korba adódott. Hej! Nem hiába, hogy a német kezdte ezt is! . . . Ő ugyan, a pusztázó ember, föl nem ülne rá, de sokért. Zsandárnak, fináncznak, exekutornak, zsidónak való az, meg egyéb németnek, nem neki. Neki csak a jószágát riasztja, vadítja idekint; egyéb hasznát nem tudja. . . .

Ennek az egyenes, vasalt országutnak a mentében, de jó messzire egymástól, apró sárga házikók vannak odapötyögtetve. Minden kinézésük mutatja, hogy ők is egészen idegenek ebben a környezetben, akár a gazdájuk, aki az egyikben cseh, a másikban morva, a harmadikban megint cseh.

. . . De talán, hogy mégsem mindnek a lakója eféle idegen szerzet, a tanyák közé szorult vedlett zsandármaredek? Mert az egyik bakterháznak a pitvarajtájából ugyancsak pattogva hallatszik ki a jóféle, magunkfajta szóbeszéd, holmi szapora asszonyi nyelvnek a kereplése:

— Hát hiszen baj, baj. Persze hogy az. Senki se mondja, hogy nem az. En tudom csak igazában, hogy mekkora baj! A szemem se hunyom le azóta, ha kend éjszaka odajár a háztól. . . Hanem annyira emberszámba még se ment talán az a kutya, hogy kendnek a világ végéig folyjon miatta az orra vére. Vagy mi. . . Oszt' egy szavát nem halljuk egész álló nap, se én, se a gyerekek. . . Vagy hogy jobban kedvelte tán azt a kutyát, mint a saját kis cselédjeit? Már úgy nézem, hogy bizony inkább. Mert még akkor sem lógatta kend így a fejét, mikor a boszorka szeme megrontotta az Istvankát. Nem bizony! Még akkor se, amikor én készülődtem el a másvilágra! . . .

Veron, asszony, a bakter felesége, meg-megáll

a dolgában is, a zsörtölődésében is és hallgatja kis ideig, hogy hátha jönne onnan kívülről már valami felelet, valami szó. Az urától persze, a Bocsér Ádám-tól, aki a ház előtt ül és a maga éjjeli készségét tisztogatja. Veron asszony hiába hallgatódzik. Az ember még a száját se nyitja szólásra. Mintha nem is hozzá beszélnének.

— Pedig hát hiába is titkolózik kend úgy én előttem. Tudom én jól, hogy föl kendnek a feje valamiben. És csak azóta föl, amióta az a szegény jószág elpusztult. . . Hát tehetek én róla, hogy az a kutya megdöglött? Nem úgy viseltem a gondját, mint akár a szemem világának? Mit tehetek én arról, hogy meg volt étetve? Meg hát! Vagy üvegeseréppel, vagy más gonoszsággal. De meg volt étetve. . . Hiszen tiszta látni való dolog volt! Se ugatott, se evett, se ivott. Még zsiros lángossal is kináltam; felé se szagolt. A gyerekek hiába tartották a macskát az orra elejibe — rá se nézett. A vonatokat se kergette, amit úgy szeretett mindig. Amikor meg vízzel kináltuk, egyszer-kétszer beléhabzolt a fálba, mint akinek köll is, meg nem is. . . oszt csak vége lett egyszerre. . . Hiába hallgat kend. Hiába akarja velem elhitetni, hogy nem tudja, ki tette meg rajtunk ezt a csufot. . . Ha nem tudná, miért tette ki azóta a puskát is a házból? Miért veszi mindig magához, valahányszor kiáll éjjel a posztra? Hallom én azt odabent jól, ahogy a szögről lekasztja. . .

Ádám csak nem szól semmit. Nagyon kevés a mondhatnékja, mert nagyon sok kavarog a fejében. Épp azért nem jó, hogy az asszony is megtudjon abból valamit. Ismeri ő jól azt az embert, vagy azokat az embereket, akik elpusztították a hűséges házőrzőt. Azt is tudja, hogy miért pusztították el, meg hogy miért veszi ő éjjel mindig kézbe a puskát, ha kiáll a posztra. Elég, ha ő tudja. . . Ott kezdődött a dolog, hogy amint asszonyt hozott a házhoz, van vagy egy pár esztendeje, kiállott a czimboraságból. Teste-lelke tisztára megutáltatta vele a »nehéz« életet, ami hol egy kis marhaelhajtásból, hol egy kis disznósorból, passzus nélkül való lókupeczkedésből, vagy legtöbbször haramia-gazdaságból állott. Egészen becsületes, rendes foglalkozások akkortájban az alföldségen. Ahogy kilépett, az egész atyafiság, czimboraság görbe szemmel kezdte nézni és csak azt lesték, hogy valami áruláson érijék, hogy leszámolhassanak vele. Már nem volt bizodalomuk többé hozzá. De hát ő nem azért fordult nekik háttal, hogy bevádolja őket az urak előtt. Valami belső ösztön sarkallta, hogy az nem neki való élet. Így hát nem lett bántódása, de a tanyák közül kinézték őtet mégis. Beállt vasutat építeni, s ahogy az megépült, adtak neki is egy kicsinyke bakterházat, piros stráfos sípkát, kék kabátot, meg egy szimpla puskát. . . Most hát itt van. Eddig még rendjén lenne a dolog, de a multkorjában beállított hozzá a régi czimboraságból való Kanász Pete Imre, aki most a »nagy parasztnak«, Rózsa Sándornak némelyik dolgát segíti, és hol biztatással, ígérettel, hol meg fenyegetéssel akarta őt rávenni, hogy az éjszakai póstát, a személyvonatot, állítsa meg vagy egyszer. Ők csak a pénzt szednék el, és azzal mehetne tovább a vonat. Senkinek sem leszen bántódása. . . Ádám nem hajlott a biztatásra, nem a fenyegetésre. Hanem esküjéhez hiven bejelentette a szegény legények szándékát feljebbvalóinak. Soká nem lett azután semmi. Szinte gyanuba fogták fölebbvalói Ádámot, hogy mesét eszelt ki, és nem vigyáztak többé olyan nagyon a

vonatokra. És most egyszerre megmérgezi valaki éjnek-éjszakáján a kutyáját. Ez az első jeladás. Most már jó lesz de nagyon vigyázni . . .

*

Karácsony este van.

A puszta csendes, néma. Csak néha-néha hangzik végig a tanyákon valamelyik örökös, neszező komondornak vastaghangú, rövid ugatása. Ahogy az éjszaka előre haladt s a gönczölszekere mindjobban tótágast állani készül a maga rudján, a tanyák is sötétségbe esnek, hol itt, hol amott oltódván el a gyertya, amelyik a kicsinyke ablakon keresztül a maga gyenge fényével kipislogott a pusztába.

Talán éjjel is elmúlt már, mikor a személyvonat nagy zúgással-búgással, dörgéssel-morgással rohant végig a pusztaságon. Mozdonyán két kormos ember áll s egyik jobbról, másik balról figyel ki, előre, a sötétségbe. Egyszerre megszól az egyik:

— A nyolczvanhármas ór nincs kint a poszton. Nem látom a lámpája világát.

— Én sem látom, felel a másik s balkezevel megragadja a füttyülő drótzsinórját s a mozdony éles füttyel hívja ki a hanyag, az álmos pályaoírt az őrhelyre.

De hiába. Nem mutatkozik semmi fény, semmi jeladás. A vonat ezért rohan tovább, mert hisz az ilyesmi gyakrabban megesik s a vonatot azért megállítani nem volna indokolt. Amint azonban ott száguznak el az őrház mellett, a fűtő elkiáltja magát:

— Az ablakban piros világot látok!

A mozdonyvezető ösztönszerűleg elzárja a gőzt, a vonat menetét meglasztja, majd egészen megáll vele. Kíváncsi emberek, vonatvezető, kalauzok, kíséző zsandárok, mi egyéb, sietnek elő.

— Mi baj van? Mi a baj? Mi történt? — hangzik minden oldalról.

— Az ór, a nyolczvanhármas, nem volt kint a poszton, hanem az őrház ablakába tette ki a lámpását. A piros világot a vonat felé fordítva. Itt valami baj van. Utána kell néznünk. Majd visszatalunk a vonattal odáig.

Ugy is történt. Mikor aztán be akartak nyitni az őrházba, zárva találták az ajtót. Kiabálás, zörgés hiábavaló lévén, betörték a pitvarba, majd onnan a szobába. Az ór felesége, Veron asszony, ott feküdt a szoba közepén, gúzsba kötve, betömött szájjal. Félig már megvolt fuladva. Alig hogy szólásra bírta nyitni ajkait, gyermekeit, férjét rimázkodta elő. Előbbiek csakhamar megkerültek — jómagukkal tehetetlen, apró jószágok — mert a konyhából levezető pinczébe voltak elzárva. De Ádám, a pályaoír, nem volt sehol. Hosszu faggatás, kérdezősködés után az asszony, folytonos sirás közben, el-elfuladó hangon elmondta, hogy:

— Éppen a vacsoránál ültünk, mikor nesz támadt kint a ház előtt. Férjem azt mondta, hogy a fölvygázó ur lesz, aki vizitál, és kiment eléje. De azért magához vette a puskát is. Alig hogy kilépett, közrefogták, legyűrték, megkötözték. A puska-lövésre felugrottam, hogy majd kiszaladok. De ketten már ott állottak az ajtóban és nem eresztettek. Engem is meglövésse fenyegettek. Azután azt kívánták az uramtól, hogy menjen velük és mutassa meg nekik, hogy hogyan kell fölszedni a sint, odalent, a kis hidon. Nem akarta. Előkeresték a szerzőszámot, elvitték magukkal. Az uramat is. Még halottam, amikor az egyik azt mondta neki, hogy ott

fog elveszni, szentazon a sinen, ha föl nem szedi. Majd fölszedik azután ok. De a vonat pénze mégis az övék lesz, meg az árulóval is elvégezték a számadást. Többé nem láttam az uramat, mert engem is letepertek, megkötözték. Mielőtt rám csukták az ajtót, egyikük kitette a jelzőlámpásunkat az ablakba, nehogy a vonat megálljon: ha nem látnak világosságot az őrháznál . . .

Vagy ötszáz lépésnyire az őrházon túl, egy csekélyke árok fölött, hidon át vittek a sinek. A hidon innen, a vágány között feküdt Boesér Ádám pályaoír, megkötözve, nyakával az egyik sinszálon. Mellette földbe vert apró czölöpök, amelyek nem engedték, hogy a hozzájuk kötözött ember csak meg is mozduljon. . . . Maga a hid teljesen felszedve, elpusztítva. . . .

A gaz merénylet, mely azt tervezte, hogy előbb egy gyűlölt ember, egy »áruló« pusztíttassék el, s a következő pillanatban egy egész vonat menjen tönkre, legyen a haramiák martalékává, nem sikerült. Ok maguk állították a lámpást az ablakba, a piros világgal kifelé . . .

REGÉNY-ESARNOK.

LYDIA.

(Folyt.)

— Irta: Galicin Dimitrij herezeg. —

A grófné, a ki pár perczel előbb távozott, most visszatért, jelentve, hogy már minden készen áll.

Az egész társaság bement a játék-terembe, a hol nem volt semmi egyéb butor, csak egynéhány játszóasztal s egy rakás szék. Egy lámpa s tiz gyertya világították meg a szobát.

Tsersnki és Murzikoff piketet játszottak, a többiek a roulette-asztal köré helyezkedtek el, mely a szoba közepén állott.

Akatoff tartotta a bankot. Oszlopokban halmozta maga elé az aranyakat, a százrubeles bankjegycsomókat.

— A legnagyobb tét három arany egy számra — mondá — és száz rubel a közönséges chanceokra.

Akatoff kidobta golyót s aztán mozgásba hozta a forgó-lemezt.

A golyó végre megállt s egy számozott rekeszbe esett.

— Tizennégy — rouge — pair — sé manque, — kiáltá Akatoff

— Az én pénzem rouge-on áll — mondá Arzén.

Akatoff kifizetett neki tiz aranyat. De még mindig nyert közel kétszáz rubelt.

Az asztalt új tétek borították el. Ezuttal a játszma nem Akatoff javára dőlt el. Arzén nyert s nem bírta eltitkolni e fölött való meglegedését, míg Akatoff semmi súlyt sem látszott helyezni veszteségére.

Öt vagy hat játszma után Akatoff előtt az oszlopok körülbelül felére apadtak.

Az izgatottság nőttön-nőtt s a körülállók egy része erősen kezdett Arzén számára rakni, látván, hogy az szerencsében van,

Végre felkelt Akatoff.

— Uraim, — mondá — ki akarja elfoglalni helyemet? Untat, folyton a bankot adni.

— Én átvállalom — mondá Arzén.

Akatoff átengedte neki helyét s a játékosok közé állt.

Félóránál rövidebb idő alatt nyolczezer rubelt vesztett.

Arzén ugyanazokat a feltételeket szabta, mint Akatoff s megkezdé a játékot. A szerencse még mindig mosolygott rá.

Taluschin grófné az asztalhoz közeledett.

— Arzén ur, — kiáltá — én száz rubelt teszek rouge-ra.

— Csak tegyen — mondá Arzén s gunyosan nézett rá.

— Huszonhárom — rouge — impair — passe!

— kiáltá, midőn a golyó megállt.

— Nyertem — ujjongott a grófné sugárzó szemekkel.

Arzén odatolta neki a száz rubelt s a grófné mohón kapott utána.

— Ujra száz rubelt teszek rouge-ra — mondá, aggódva nézte a golyó forgását.

— Zero — mondá Arzén, besöpörve az összes tétet.

— Grófné, fizessen, ön vesztett — szolt Arzén.

De a grófné akkor már messze volt. Odasietett ahhoz az asztalhoz, a hol Murzikoff és Tsernski játszottak s az utóbbit kérte, hogy engedje részt venni játékában.

— Komisz egy asszony! — mondá Arzén.

Akatoff minden tétet elvesztett.

Figyelemmel kísértem arczkifejezését s iparkodtam benne a rosszkedvűség, az aggodalom némi jelét felfedezni, de nem vettem egyebet észre, csak hogy ajkai elhalaványodtak. Mosolygott, midőn társainak kombinációit hallgatta, de kérdésekre nem felelt. Valószínűleg félt, hogy hangjának rezgésével elárulja magát. Meg kellett neki hagyni, hogy a »szép játékosok« közé tartozott. Hidegvérűsége annál erősebben feltűnt, mennél nagyobb volt a többinek izgatottsága.

Ugy éjfél tájban új játékosok érkeztek, többnyire komoly férfiak, a kik kerültek a roulet-et s csak kártyát játszottak. Nem beszéltek a fiatal emberek közül senkivel sem és Tsernski herczeggel és Murzikoff gróffal külön csoportot képeztek.

— Grófné, fogunk ma vacsorázni? — kérdé Arzén.

— A hogy önnek tetszik — viszonzá a grófné.

— Ami annyit tesz: adjon rá való pénzt — mondá Arzén. — Értjük. Itt van, ma én vendégelem meg az urakat, de aztán jó vacsorát hozasson ám!

Kétszáz rubelt adott át a grófnénak, a ki nagy örömmel kapott utána s nyomban eltűnt, hogy megtegye az előkészületeket.

— Játék közben nem szabad senkinek sem pénzt adni, — mondá Schewezán — mert az szerencsétlenséget hoz.

— Arzénnek ma nem kell félnie, oly szerencsével játszik! — jegyzé meg Schastikoff kedvetlenül.

Mióta Arzén vette át a bankot, Schastikoff nem tarthatott vele s folyton vesztett. Az igazat megvallva, soha nem láttam játékban oly szerencsét, a mivel ma Arzén játszott. Akatoffnak csaknem minden pénze hozzá repült.

Egyáltalán a játékosok közül csak Dorogo-

bujszky és Fremela nyertek egy keveset. A többi mind vesztett.

Hirtelen láttam, a mint Akatoff egy nagy csomó szásrubeles bankjegyet három részre oszt. Egyiket rátette rouge-ra.

— Mennyi ez? — kérdé Arzén.

— Háromezer rubel — viszonzá Akatoff.

— Ez nagyon sok. Én legfeljebb száz aranyat állapítottam meg. Egyébiránt ahogy akarod! A te kedvedért kivételt teszek.

A golyó nagy zajjal gördülni kezdett. Akatoff közönyös arczczal hallgatott valami históriát, a mit Schewezán mesélt neki s oda sem tekintett az asztalra.

Arzén ajkaiba harapott, mig tekintete a golyó forgását követte.

— Négy — noir — paire és manque! — jelenté ki megkönnyebbülten.

Oh, oh, Akatoff, hagy abba! — kiáltá Fremela — még sohasem vesztettél ennyit.

— Tesz is az valamit! — viszonzá Akatoff.

Egy új bankjegy-csomót vett elő, ismét három-ezer rubelt s abból nyolcyszázat rouge-ra és ugyanannyit paire- és passe-ra tett.

A golyó megint forogni kezdett.

— Tizenhét — noir — imparie és manque!

A bankár besöpörte Akatoff összes téteit.

Akatoff erősen ásitott és hatszáz rubelt tett noirra.

— Ezuttal — mondá — bizonyosan nyerni fogok!

É, ellened játszom — mondá Schastikoff Arzénnek s egy pár aranyat tett noir-ra.

— Zéró!

A grófnénál a zérót nem számították a noirhoz, ugy hogy Arzén ismét besöpörte az összes tétet.

Akatoff dühösen vonogatta vállát s folytatni akarta a játékot, de e pillanatban jelenté a grófné, hogy felszolgálgják a vacsorát.

— Hála Istennek! — szolt Arzén — már elfáradtam.

Zsebébe gyűrte nyereségét s valamennyien az ebédlő-terembe mentünk, a hol a vacsorát felszolgálták.

Mindenki azt evett, a mit akart s a hogy neki tetszett. Az egyik ülve, a másik az asztalhoz támaszkodva. Néhányan a tányérral kezükben fel s alá járkáltak, hogy elzsibbadt lábaikat ismét ruganyossá tegyék.

A grófné valamennyinél többet evett. Bámulatos volt, hogy ilyen étvágy mellett oly sovány maradt.

Dorogobujszky odaült melléje és arra tanította, hogy melyik a gyümölcsbefőzés legjobb módja.

— Én kitünően értek ehhez, — mondá — ön tudja, hogy a legelső czukrásznál, Rabonnál tanultam.

Murzikoff gróf Akatoffhoz közeledett.

— Igaz? — kérdé. — Azt mondják, hogy ön ma sokat vesztett.

— Tizennyolczezer rubelt vesztettem — felelt Akatoff.

— Oh, oh!

Potomság! Valakinek csak kell vesztetnie.

(Folytatása következik.)

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

A „Kitartás” könyvtáráról.

A „Kitartás” könyvtára hasznos, léleknevesítő olvasmányok tárháza lesz. Az első évben (az idén karácsonyra) megjelenik **A magyar szabadságharcz leírása**, számos arczképpel és érdekes csataképekkel.

A „Kitartás” könyvtárából minden évben, karácsonyra, egy kötet jelenik meg, úgy hogy pár év múlva a „Kitartás” minden egyes tagjának gyönyörű kis könyvtára lesz, melyből nemcsak mi, de gyermekeink és unokáink is hasznos és üdvös lelki táplálékot meríthetnek.

A „Kitartás” könyvtárának minden egyes kötete hazafias szellemben lesz megírva s oly olesó (füzve 1 korona, díszkötésben 2 korona), hogy legszebb és legalkalmasabb ajándék lesz serdülő gyermekeink számára a **karácsonyfa** alatt.

*

Figyelmeztetjük mindazon tisztelt tagjainkat, akik a „Kitartás” könyvtárára elő akarnak fizetni, hogy előfizetésüket mihamarább beküldjék, mert a szabadságharcz történetét csak ezer példányban nyomatjuk s idáig már nyolczszáznál felül emelkedik az előfizetők száma. A karácsony után érkező előfizetéseket csak úgy vehetjük figyelembe, ha feles példányok maradnak.

*

A karácsonyi ünnepekre való mulattató olvasmányként ajánljuk tagjainknak a következő leszállított áru könyvet:

Csitt-Csatt.

Irtá Csitt. Fordította Csatt.

Pikáns novella-füzér! Csupán felnöttek számára. Bolti ára 3 korona. A „Kitartás” tagjainak 2 koronáért bérmentve küldjük meg.

*

Óvszer a himlőhelyek ellen. (L.) A himlő nemcsak igen veszélyes, de egyuttal kellemetlen betegség is, mert igen sok esetben elcsufítja az arczot, s bizonyára igen sokan vannak, kivált a nők között, akik igen sokat adnának érte, ha a »ragya«-foltokat eltüntethetnék arczukról.

Ezeket azonban már, fájdalom, nem segíthetünk, mert a már meglevő foltokat eltüntetni teljes lehetetlenség.

Vannak ugyan Párisban olyan orvosok, akik drága pénzért bizonyos mázzal vonják be a szépségre áhító asszonyok arczát s ezáltal eltüntetik a kellemetlen gödröcskéket, de ez a művelet csak ideig-óráig tart, s ha a víz le nem mossa is, de lassankint mégis csak lekopik.

De igen is módunkban áll tanácsosal szolgálni azon szülőknek, kiknek gyermekei esetleg himlőbe esnek. Egy Smarth nevű orvos ugyanis himlős betegeinél azt tapasztalta, hogy a sötét szobában fekvő betegeinél a himlő alig hagyott nyomokat maga után. Ebből igen természetesen azt következtette, hogy tulajdonképen a világosság az, ami az egyes himlősebekre oly káros befolyást gyakorol, hogy a kifejlett gennyedés elpusztítja a külső bőrt és azon keresztül eszi magát.

Miután pedig a beteget folytonosan teljes sötétségben tartani csaknem lehetetlenség, Smarth orvos más alkalmas módszert gondolt ki, amelylyel a sebhelytől a világosságot távol lehet tartani.

E célra gummi (még pedig radir-gummi) ol-

datot használ, amelylyel egy ecset segélyével minden egyes himlőhólyagot beken. Az oldatot oly módon készíti, hogy egy kisebb, körülbelül unciás üveget félig megtölt chloroformmal s azután finom, tiszta gummit aprít belé, míg ez üveg körülbelül háromnegyedrészben megtelik.

Mikor a gummi mind felolvadt s a himlőhólyagokat vele bekentük, vékony ruganyos réteg képződik minden hólyagon, mely azoktól a világosságot teljesen elzárja.

A himlő elszáradása után az oldat langyos vízzel lemosható s az alatta levő bőr megtartja előbbi finomságát s a beteg nem lesz — ragyás.

Két halálos baleset. Kissé megkésve bár, de az igazi bajtársi szeretet megilletődésteljes hangján közli velünk szombathelyi levelezőnk, Tompos József ur, két vasuti kartársnak hirtelen bekövetkezett halálát:

Az egyik eset Kis-Czell állomáson történt, ahol Völgyi Antal vonatkísérő, aki mint zárfékező teljesítette hűségesen a maga szolgálatát, egy tehervonat kocsijainak összetolása közben szenvedett halálos sérülést. Ugyanis az összetolás alkalmával ő a kocsik közül, ahol bizonyosan kapcsolással volt elfoglalva, ki akart lépni, miközben vagy megcsuszott vagy megbotlott és oly szerencsétlenül esett a földre, hogy lábai a kocsikerek alá kerülvén, összemorzsolóttak. A szegény ember harminczhatórai kinos vergődés után, noha balesete után rögtön orvosi segélyben részesült és kórházba szállított, ott Kis-Czellben meghalt.

A másik megrendítő eset Szombathely állomásnak rendező-pályaudvarán történt, ahol Kovács József gépkísérő, egy élte virágában lévő, erőteljes fiatal ember, a déli vasutnak az éj sötétjében közlekedő személyvonata által elütetvén, azonnal meghalt.

Legnagyobb sajnálatunkra egyikük sem volt tagja egyesületünknek, hogy segélyünkkel siethetünk volna az özvegyek és árvák könyeit felszárítani.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Kondor Gyula, Sz.-Balla, 13 korona 60 fillért, Schmidt Lajos, Szabadka, 28 korona 72 fillért, Csáky István, Arad, 14 korona 90 fillért, Buda Ákos, Koskocz, 6 korona 70 fillért, Papp István, S.-A.-Ujhely, 38 koronát köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — Boros Károly, P.-Tenyő, 6 korona 80 fillért elkönyveltük november és december hónapokra. — Szöcs Vilmos, Medgyes. Rendben van. — Vécsei Vilmos, Budapest. A 3227. sz. tagunk javára elkönyveltük novemberre. — Wolf Clement, Ujpest; Szaturány Lajos, Budapest. Elszámoltuk november és december hónapra. — Bödi Imre, Nagy-Harsány. A »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé előjegyeztük. — Torzsás György, Fehér-Templom, 37 korona 35 fillért, Mátis Gáspár, Zilah, 20 korona 40 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — Feledy József, Péczel. Elkönyveltük novemberre. — Jelus Dániel, Kiszpest. Elszámoltuk október, november és december hónapokra. — Tolnay Győző, Budapest. Januárra számoltuk el. — Wiesner József és Stetic József, Fiume. November havi tagsági díjat is megkaptuk. — Dobos Elek, Szombathely, 176 korona 40 fillért, Deák Rencsisofszky József, Nagy-Becskerek, 38 korona 70 fillért, Grunszky Ede, Fiume, 40 korona 80 fillért, Schmidt Lajos, Szabadka, 28 korona 32 fillért, Takács János, Szombathely, 9 korona 78 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — Radványi, Gány. Jelzett tagjaink részére a »Szabadságharcz történetét« el fogjuk küldeni. — Vécsei

Vilmos, Budapest. Liebenritt Károly ur e hónapban. miután még nem egy éves tag, csak 2 koronát köteles fizetni, feleslege van tehát 1 korona 40 fillér, sziveskedjék a jövő havi befizetésénél erre tekintettel lenni. — *Schmidt Lajos, Szabadka.* Luketiel száma 3789. Szives támogatását köszönjük, hireit örömmel vettük tudomásul. — *Fábián Antal, Szolnok.* Elkönyveltük 3 korona 20 fillért novemberre. — *Keszi János, Jólész,* 10 korona 20 fillért, *Kovács Imre, Selyp,* 11 korona 20 fillért, *Rudolf János, Szombathely,* 20 korona 26 fillért, *Gyalay Gábor, Tószeg,* 37 korona 12 fillért köszönettel nyugtáztunk, megfelelően elszámoltuk. — *Sándor János, Musa-Mare.* Elkönyveltünk 23 koronát, köszönettel nyugtázzuk. — *Erős J. Murány.* Köszönettel nyugtáztunk 19 koronát, megfelelően elszámoltuk. — *Várad Samu N.-Rócze.* A »Kitartás« könyvtárára előjegyeztük, diszkötést küldünk. Ügyében rövid idő alatt választ adunk, még nem volt eddig letárgyalható. — *Domokos Pál, Budapest.* A befizetett 8 koronát elkönyveltük 1900. szeptember, október, november és december hónapokra. — *Schwarz Ignác, Budapest.* (1901.) Tagsági díja a most beküldött 3 korona 40 fillérel f. évi november végéig van rendezve. — *Drángos Mihály, Budapest.* (2484) Tagsági díjai a beküldött 4 koronával f. évi október végéig rendezve vannak. — *Vlasits István, Szombathely.* (863.) Tagsági díjai 1901. január végéig rendezve vannak. — *Kremberger János, Csorna.* (3670.) Tagsági díjai 1901. február végéig rendezve vannak. — *Kaczik János, Budapest.* (2180.) Tagsági díjai e havi pénzküldeményével november 30-ig vannak rendezve. — *Jakab József, Sárvár.* Köszönettel nyugtáztunk 28 korona 10 fillért, megfelelően elszámoltuk. — *Golyóbis József, Budapest; Gyulai István, Körös-Ladány; Góncsöl János, Taksony.* A »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé előjegyeztük.

Felelős szerkesztő: Szentessy Gyula.

Schweiczi ébresztő-órák drbjá frt 1.80

MUNK ÉS TÁRSA

műórás és ékszerészek

Budapest, IX. ker., Soroksári-utca 14. szám.

Ajánlja raktárát

ékszer-, arany-, ezüst-, zseb- és inga-órákban

a legolcsóbb áron.

Mindennemű e szakmába vágó

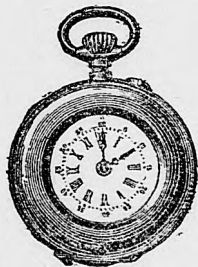
javitások

meglehetősen olcsó árak mellett
készíttetnek

3 évi jótállás mellett.

Törött arany-, ezüst- és ékszer-árúk

valamint órák is a legmagasabb áron megvétetnek
és ujakra becsereáltetnek.

* Minden órajavítás 80 kr. *

Elvállal mindennemű
épületmunkákat

házak

jókarban tartását,

csekély

átalányösszeg

mellett.

Költségvetést

díjtalanul

készítik.

Schönfeld József
épület- és mű-lakatos

Gyár :

BUDAPEST,

Rottenbiller-utca 54.

**Gazdasági gépek
szakszerű kijavitása.**

Költségvetést díjtalanul készítik.

! Uj találmány!

a „**RADICIN**”

egyedüli szer, a mely egyszerű kezelés mellett
minden **tyukszem** bőrkeményedést
5—10 nap alatt gyökerestől eltávolít.

== **Ára 70 fillér.** ==

Kapható minden gyógytárban.

Központi
szétküldés: **KÖLCSEY Z. LAJOS Budapest,**
VIII. ker., Rökk Szilárd-utca 27. sz.

80 fillér beküldése mellett (levélbélyegben is) postán bérmentve megküldetik.

HOHENBÜGLER FERENCZNÉ

nagyvendéglője

BUDAPEST, VII., Aréna-ut 58/a.

Áthléták és színészek találkozóhelye.

Kitünő izletes magyar konyha. — Mérsékelt árak.
Kitünő magyar borok. — Kőbányai Dreher-féle sör.

Egyleteknek megfelelő mellék helyiségek.

Bor házhoz küldve 5 litertől kezdve :

Kitünő asztali fehér literenként 35 kr.
Kitünő nehéz vörösbor..... > 45 kr.

Valódi szepességi boróka pálinka

kis üstön főzött, kétszer finomított, felette
egészséges ital.

4 litert tartalmazó edényt bérmentesen küld
4 frt 20 kr. utánvét mellett

Cornides Károly, Felka, Szepes-megye.

Megrendelés alkalmával kérem e lapra hivatkozni.

Dr. Kalinovszky-féle

„Dentodol” szájviz, fogpor és fogszappan

kitünő felülmulhatatlan szer, már rövid használat
után a fogakat hófehérre csinálja, a fogkövet feloldja,
szájbetegségeknél kitünő antiseptikus hatással bír és
kellemes szájizt hagy használat után hátra.

Kapható Budapest, kerepesi ut 62, I. em.

a fogorvosi műteremben
és minden gyógyszerárban.

Nagy üveg 2 korona, kis üveg 1 korona
Fogszappan 1 korona, Fogpor 60 fillér.

* Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény	<p>Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény</p> <h2>Fogorvosi rendelő-intézet</h2> <h3>BUDAPESTEN</h3> <p>VII., Kerepesi-ut 62. I. em.</p> <p>Fog- és gyökérhuzás cocainnal 1 kor. Fogtisztítás 1 > Fogtömések arany, ezüst, platina, ciment..... 2 koronától feljebb Fogak és fogsorok mesteri kivi- telben, kitünő anyagból 3 koronától feljebb.</p> <h3>Szenzációs ujdonság!</h3> <p>Szájpadlás nélküli fogak és fogso- rok készítése, a gyökereknek el- távolítása nélkül</p> <h3>ÉVI BÉRLET</h3> <p>24 koronáért a fogak rendbentartása, be- leértve a rossz fogaknak tömése.</p>	* Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény
* Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény	<p>Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény</p>	* Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény

Keményy és társa

Betéti társaság

BUDAPEST, Izabella-utcza 81. szám.

Fióközletek: Bécs, Prága, Berlin.

Privát kutatások, megfigyelések, követelések behaj-
tása legerélyesebb módon. Hiteltudósítások a belföld
és külföldön. Mérsékelt árak.

Fennáll 1870. óta.

Alapított 1850.

Feldmann S. utóda

LÖWY SÁNDOR

paplan-, matracz- és ágynemű-készítő

BUDAPEST, VI., Eötvös-utcza 23/a, Aradi-utcza sarkán.

Elvállal

szállodák, kórodák és intézetek berendezését

az alanti árjegyzék szerint:

Vörös paplan.

I. szám.	3-zsinóru	105/155	%	á.....	2	kor.	70	fill.
II.	> 4-	> 115/165	>	á.....	3	>	10	>
III.	> 5-	> 125/175	>	á.....	3	>	50	>
IV.	> 6-	> 135/185	>	á.....	4	>	—	>

II. rendű satin-paplan.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	4	kor.	40	fill.
II.	> 4-	> 115/165	>	á.....	4	>	80	>
III.	> 5-	> 125/175	>	á.....	5	>	40	>
IV.	> 6-	> 135/185	>	á.....	6	>	—	>

I. rendű satin-paplan egy végben.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	5	kor.	20	fill.
II.	> 4-	> 115/165	>	á.....	5	>	80	>
III.	> 5-	> 125/175	>	á.....	6	>	40	>
IV.	> 6-	> 135/185	>	á.....	7	>	—	>

I. rendű minőségű ezüst-cloth.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	5	kor.	50	fill.
II.	> 4-	> 115/165	>	á.....	6	>	—	>
III.	> 5-	> 125/175	>	á.....	6	>	70	>
IV.	> 6-	> 135/185	>	á.....	7	>	30	>

Atlasz-paplanok mindenféle színben 14 koronától fölfelé

Matraczok jó tiszta vászonból 3 részben.

Volin	1. sz. nagyság	180/80	%	á.....	7	kor.	—	fill.
>	2. >	> 190/90	>	á.....	7	>	60	>
Tengeri fű	1. >	> 180/80	>	á.....	8	>	40	>
>	2. >	> 190/90	>	á.....	9	>	20	>
Afrique	1. >	> 180/80	>	á.....	9	>	60	>
>	2. >	> 190/90	>	á.....	11	>	—	>

Lószőr-matraczok legjobb minőségűek 24 kor.-tól feljebb

LIGETI IGNÁCZ

asztalos-mester

Budapest, VIII. ker., Német-utcza 11. szám.

Ajánlkozik különösen puhafamunkák elkészítésére.

Előszobaszekrények és előszobafalak különleges készítése.

Előszobafalak készen is kaphatók.

☞ **Jó munka és nem drága árak.** ☜

Megrendeléseket levelezőlapon is lehet tenni.